

in moderne termen gezegd: u bent deel van de kosmos. Als deel van de kosmos, kunt u zich niet onttrekken aan het geheel, maar u kunt zich er wel tijdelijk los van zeggen. U kunt handelen of u niet verbonden bent met andere sferen, of u niet verbonden bent met de mensheid of uw alleenstaan. Dat is het Verloren Zoon aspekt. Dan komt er een ogenblik, dat je alleen niet verder kunt. Wat moet je dan doen? De Meester en de Leraar hebben het gezegd, Jezus heeft het op zijn manier gezegd: Je moet het eenvoudigweg aanvaarden. Aanvaarding is één van de meest grandioze dingen, die er bestaat in de kosmos. Het is geen onderwerping zonder meer. Het is de erkenning: hier ben ik, ik ben er deel van en zet me nu maar op die plaats waar ik kan funktionseren, daar komt het op neer.

Het is misschien voor moderne mensen heel moeilijk te begrijpen, hoe het is gegaan met die arbeiders in de wijngaard. Daar komt de baas 's morgens vroeg, neemt mensen mee. Deze werken de hele dag. 's Middags gaat hij er nog een paar halen; die werken een halve dag. Voor sluitingstijd gaat hij er nog eens een paar halen; die werken maar een uur. Hij betaalt ze allemaal precies hetzelfde. Dat is iets wat de mensen niet kunnen begrijpen. Wat zegt de Christus in feite? Hij zegt, dat er geen verschil is. Degene, die doet wat hij kan doen, heeft recht om te leven zoals ieder ander, maar niet om méér te vergen. Hij moet ook niet met minder genoegen nemen. Hij laat eenvoudig de beloning over aan de Meester. De Meester is God, is de Kosmos. Wanneer wij in het funktionseren binnen die Kosmos beantwoorden aan hetgeen we moeten zijn, dan gaat het er helemaal niet over wat de mensen er van denken, dan gaat het er niet om of we volgens ons eigen idee veel of weinig hebben gedaan of op zijn geschoten, dan gaat het er alleen maar om, dat wij funktionseren in het geheel, en dus ook weer de integratie met het geheel, het loon, doormaken.

Het is een wonderlijke zaak. Wanneer je de Christus in deze tijd wilt projekten dan sta je soms wel even te kijken, want er zijn problemen bij, waar niemand een oplossing voor weet te vinden in deze tijd. Is nu bijvoorbeeld in Zuid-Afrika een naturel even veel waard als een blanke? De naturel zegt van wel, de blanke zegt van niet. Wat zegt de Christus hier? Hij zegt, dat het niet belangrijk is, wie de meerdere of de mindere is, maar dat het belangrijk is, dat je verbonden bent, broeders. Dat wil zeggen, dat je samen moet werken, samen moet leven. Wanneer dat zo niet kan zoals het nu gebeurt, dan moet je allebei veranderen totdat het wel gaat. Dus geen afwijzing, maar een éénwording.

Datzelfde zou je misschien in Nederland kunnen zeggen ten aanzien van de vele Surinamers, Zuid-Molukkers, Tunesiërs, Grieken, Turken, etc. Je kunt zeggen, dat het andere mensen zijn, maar daar gaat het niet om. Het zijn mensen, die hun functie hebben. Zolang die functie juist vervuld wordt, moet je ze aanvaarden en in de aanvaarding niet alleen maar zeggen, dat ze er zijn, maar dat je je er niet aan zult storen. Dan moet je erkenneⁿ, dat je een zekere band met ze hebt en dat je ook een zekere verplichting hebt. Dat zijn dingen, waar de mensen niet zo graag op in gaan.

+ Moet dat van twee kanten komen?

- Neen, het moet niet van twee kanten komen. Men zegt dat altijd, maar het moet van mij uit komen. Ik moet juist leven. Of die ander juist leeft, daar kan ik weinig aan doen.

Het aanvaarden van elkaar is dus de essentiële boodschap. U trekt er echter de consequentie uit, dat u het wel zult doen als de ander het ook doet. De ander zal waarschijnlijk op dezelfde manier reageren. Daar hebben we niets mee te maken. Het is voor ons. Wij zijn deel van de kosmos, funktionserend met die kosmos, als geheel van die kosmos. Dan kunnen we mooie woorden gebruiken. We kunnen praten over doodgeprate dingen als naastenliefde. We kunnen spreken over moraliteit en al die dingen meer. Die bestaan echter niet zoals ze gepredikt worden. Die zijn geen deel van de werkelijke Christus. De werkelijke Christus zegt niet, dat je zoveel keer naar de kerk moet gaan, dat je zo moet trouwen en dat je dat doen moet. Die zegt alleen, dat je moet leven in liefde. Dat is heel iets anders. In aanvaarding dus. Je moet leven als deel van het geheel en niet als een eenling of als een beperkt stukje van de totaliteit. Je moet leven als werkelijk deel van de totaliteit, van God en Zijn schepping. Ik geloof, dat daar het grote probleem al duidelijk wordt.

We denken altijd, wanneer we mensen zijn en ook wanneer we geesten zijn in vele gevallen, dat we eisen mogen stellen aan anderen.

Dat mogen we niet. We mogen alleen eisen stellen aan ons zelf. De Christus leert in deze tijd - zich manifesterend via de Leraar en de Meester of via andere inspiratieve richtingen - dat je eigenlijk helemaal niet rechten hebt. Dat is heel erg moeilijk voor de mensen van vandaag: het niet hebben van rechten. De plicht, die je hebt is de plicht, die ontstaat uit je eigen besef van de gemeenschap, waarin je leeft. Je hebt geen rang of stand, die hoger is dan die van een ander. Je bent deel van het geheel. Je funktioneert op jouw plaats, maar dat moet je dan wel zo goed mogelijk doen. Dan mag je niet zeggen, dat de anderen jou dan wel zullen moeten accepteren, neen, je moet zeggen, dat je probeert waar te maken, wat je innerlijk voelt te zijn.

+ Onverstaanbare vraag.

- Je hoeft de mens niet aardig te vinden om zijn bestaan te aanvaarden. Mag ik u een tegenvraag stellen, dan wordt de zaak misschien duidelijker. U vindt iemand niet aardig, die breekt een been. Wat doet u? Laat u hem liggen? Neen? Juist. Het gaat er niet om, dat u iemand aardig vindt, dat is een zuiver persoonlijke kwestie. Als we het heel goed bekijken, dan is dat een kwestie van emotionele aanvaarding, al of niet aangevuld met harmonische aspecten.

Die ander heeft je nodig. Door het nodig hebben, wordt die ander een deel van die verplichting voor jou. Dat is saamhorigheid. Dat is die aanvaarding. Je aanvaardt de ander niet, wanneer je zegt, dat je niet met hem te maken hebt. Dan komen we weer op oude kerkelijke gedachten. Het wordt altijd zo mooi verteld van de barmhartige Samaritaan. Maar die barmhartige Samaritaan heeft helemaal niet gezegd: "Nou ga ik later nog eens informeren hoe één en ander met die vent is verlopen."

Hij vond hem waarschijnlijk helemaal niet aardig, want die goede man was uiteindelijk een Jood. Tussen Samaritanen en Joden zat kwaad bloed. Maar op dat ogenblik had die ander hem nodig. Dit nodig zijn betekent, dat je moet funktionseren. Funktionseren binnen de Goddelijke liefde, dat is geen kwestie van allerhand vage menselijke gevoelentjes. Dat is het funktionseren op het ogenblik, dat de noodzaak bestaat. Als ik helpen kan, help ik. Op het ogenblik, dat de ander problemen heeft en ik ze kan oplossen, zal ik dat doen, wanneer die ander z'n problemen tegenover mij duidelijk maakt. Dat is eigenlijk het hele probleem. Nu weet ik wel, dat het voor een hele hoop mensen niet zo prettig is, wanneer je het zo zegt.

Stel u nu eens die wereld van vandaag voor. Hoe leven de mensen eigenlijk niet langs elkaar heen. Toch blijkt wel degelijk, dat de mensen met elkaar mee kunnen leven. Stel nu verder, dat dit meeleven geestelijk wordt bevorderd, en wat meer is, dat het daardoor geestelijke resonanties veroorzaakt. Dan is er op het ogenblik, dat de barmhartige Samaritaan de ander helpt, tussen hen iets wat niet meer uitgedrukt kan worden in een sekte, in een familie, in een zakelijke relatie of een andere. Er is een resonantie; ze erkennen elkaar in de werkelijkheid. Die werkelijkheid betekent dan niet, dat de geholpene dankbaar is of dat de Samaritaan zich verheven kan voelen (wat vele christenen nog wel eens verkeerdelijk veronderstellen). Neen, het is gewoon een kwestie van een eenheid, die ontstaat. Maar, wat gebeurd is, blijft bestaan. De Christus is niet alleen maar een bliksem, die hier en daar inslaat. Ze is een zon, die voortdurend warmte geeft. Die aanwezig blijft, ook wanneer het nacht lijkt. De werkelijkheid van de Christus is de geestelijke inwijding. Als je nu nog weer een stap verder gaat en zegt: "Wanneer wij op deze manier proberen voortdurend betekenis te hebben voor anderen, onszelf niet verwerpende, maar ook anderen niet verwerpende, dan komt er een ogenblik, dat we geestelijk - en dat ligt voor u dan waarschijnlijk voornamelijk op mentaal/emotioneel niveau in het begin, later zal het, dacht ik, ook zuiver geestelijk zijn - een erkenning van de ander bereiken. Deze erkenning uit zich niet meer in de zin van een gebeuren of een feitelijke aanwezigheid, maar het is eerder een vaag gevoel voor een mens, waarin zo nu en dan een gedachte rijst, waarvan je zelfs nog niet weet of hij uit jezelf of uit de ander is voortgekomen. Het is een samengaan van wonderlijke zaken tot je ineens ontdekt, dat er een licht achter zit. Het wordt een soort kleurschakering, die weer door andere kleuren doorkruist wordt.

Het wordt een onbegrepen klank, die ergens in mij dezelfde emoties kan wekken als een fuga van Bach of een pastorale van Beethoven.

Wanneer je zo kunt leven, dan ben je - of je het weet of niet - verbonden met de Christus. Christus in deze tijd. Dat is het mirakel, dat voortdurend gebeurt. Het is niet alleen maar het spectaculaire genezen van zieken, ofschoon ook dat gebeurt. Neen, het is daarnaast ook het weten omtrent de ander. Het is een diep verborgen weten. Je kunt naar mensen kijken en weten wie of wat hij is en antwoorden op wat hij is, volgens je eigen erkenning, zonder dat er uiterlijk iets gebeurt. Het is een geestelijke band. Deze geestelijke banden hebben natuurlijk direkt te maken met wat we heel deftig "inwijding" noemen. Innerlijke erkenning, bewuste deelname aan de kringloop van de ziel. Het zijn alleen maar termen. Hoe meer ik aanvaard wat in mijn wereld kenbaar is, hoe meer ik aanvaard van het Goddelijke. Als je meer van dat Goddelijke aanvaardt, dan wil dat zeggen, dat je meer van het Goddelijke bewust kunt beleven. U kent misschien allemaal dat verhaal van de kringloop van de ziel, of moet ik het hier uitleggen?

Nou, het is eigenlijk heel eenvoudig. U wordt geboren uit het Goddelijke, dat is het punt van vertrek. Eén keer zal het de eerste keer geweest zijn, sedertdien is het een kringloop. In die kringloop daalt u af door de verschillende sferen, u bouwt een voertuig, u krijgt meer complexe mogelijkheden, u komt in de stof. In de stof leeft u, ervaart u, verandert u uw weten, u gaat verder, u komt in de bezinning - duister noemen ze het ook wel - u herrijst en ziet nu uw wereld in het werkelijke aspekt en verband. U gaat verder en ziet uw wereld, maar nu verbonden met alle werelden en sferen. U komt weer bij het Goddelijke licht, maar dat Goddelijke licht omvat zoveel, dat je er door verblind wordt. Maar, hoe meer je nu eenheid hebt, hoe groter het deel is van de Goddelijke werkelijkheid, waarin je bewust leeft.

Het is een kringloop. Wanneer ik de Christusgeest in deze tijd zou moeten definiëren, dan zou ik zeggen, dat het een opweg zijn naar het meer bewust ervaren van de scheppende kracht, de kracht van de Schepper. Het is een bewuster beleven van zaken, die in het innerlijk verbonden zijn. Het is een opwekken van energiën, die eigenlijk veel verder gaan, dan de zuiver stoffelijke emoties en denkwijzen van de mens. Het is een nieuw klassifiëren van alle gegevens, die je als mens reeds bezit, maar waarbij de verschuiving van betekenis en waarde je helpt om ze te zien in een tijdloos en alomvattend geheel. Die Christus zegt tegen u niet, dat u bepaalde dingen niet moogt doen of wel moogt doen. Hij maakt u wel duidelijk, dat alles wat er op de wereld is, werktuig is, uzelf inclusief. U bent werktuig. Dat wil zeggen, dat wanneer er noodzaak is om iets te volbrengen, dat je grijpt naar het dichtsbijzijnde werktuig om het mee te volbrengen. De taak is belangrijk, maar er is geen voorbehoud. Zoals Jezus eens tegen de Farizeeër heeft gezegd, dat het belangrijker is een mens te genezen dan de wet van de sabbath te handhaven, zo zegt de Christus in deze tijd tegen de mens, dat het veel belangrijker is een medemens te helpen, dan rekening te houden met alle gangbare wetten, gebruiken en gegevens. Dat het niet belangrijk is, dat je iemand helpt door middel van een machine of door middel van geesteskracht, wanneer je maar helpt. Ik geloof, dat daar een essentieel punt ligt voor de verandering van deze tijd. Je moet leren om de kracht van het zijn uit te drukken in betekenis, maar niet in bezit.

De Christus in deze dagen probeert mensen te beroeren. Maar die mensen mogen niet wegdromen. Als je op aarde leeft, dan moet je als mens bestaan. Een voortdurend wegvlugten naar de kleurige velden van het geestelijk bestaan, een voortdurend dolen in de lotusvijvers en de tuinen in Zomerland, is voor de mens ten hoogste een ogenblik een uitstapje. Het is niet de taak, het is niet de betekenis van zijn leven. De betekenis van zijn leven ligt in zijn eigen zijn, zoals hij nu bestaat. U bent mens, u bent stof, geest, en hebt een groot aantal verschillende voertuigen, kwaliteiten en capaciteiten. Ze zijn een eenheid. Ik geloof, dat ook dat deel is van de Christusgeest, het besef, dat je ondeelbaar bent. Een aspekt kan verdwijnen, het stoffelijk voertuig valt weg, maar de mogelijkheid tot stoffelijke manifestatie is er, ze kan zich in een reïncarnatie manifesteren misschien of in een je materialiseren als het nodig is.

De mogelijkheid blijft bestaan. Het is die mogelijkheid, die capaciteit van het ik, die belangrijk is, niet de vorm waarin hij zich tijdelijk manifesteert.

Wanneer je dan verder gaat, dan zeg je, dat je dus verbonden bent met de Kosmos zelf, dat je voertuigen en krachten hebt, waardoor je alle werelden kan ervaren. Maar die ervaringen worden op dit moment alleen uitgedrukt binnen die menselijke vorm, die nu mijn beleven uitmaakt en daarmee mijn taak en mijn betekenis in de Kosmos in dit ogenblik van tijd omschrijft.

Je kunt natuurlijk zeggen, dat je zo graag hoog-geestelijk wilt zijn. Kijk, hoog-geestelijk kunt u pas zijn, wanneer u alle waarden van de hoge geest materiëel kunt uitdrukken. Het is een beetje moeilijk om het juist te zeggen. Misschien kan ik het zo zeggen: Wij zijn in ons bestaan entiteiten natuurlijk, maar gelijktijdig zijn we een verbinding tussen bron en uiting van de Goddelijke kracht. Nu moet de mens zich maar voorstellen, dat hij een soort tuinslang is. Uw wezen omvat veel meer, dan op de rol lijkt. In uw eigen idee ligt u op die rol. U neemt maar een kleine plaats in. Eigenlijk omvat u een hele lengte. Nu is er een aansluiting. De mens is altijd aangesloten op de kraan van de Goddelijke kracht. Die staat open. Helaas heeft die mens ook nog een sproeikop. Het wondelijke is, dat hij die zelf beheerst. Hij kan die kraan open draaien, dan vliedt die kracht door hem heen. Hij kan hem dicht draaien. Hij kan een felle straal geven, die over een grote afstand werkt. Hij kan een nevel verspreiden, die misschien alleen vlakbij iets doet.

Nu zeg ik helemaal niet, dat u er allemaal uitziet als een tuinslang. Slangen hebben een slechte reputatie, dat weet u. Dat is al sinds het paradijs. Uw wezen is dus een verbinding tussen de eeuwig lichte werkelijkheid, het vibrerend niets, dat hij zijn eigen lichtvibratie zelfs voortbrengt en de wereld, waar uw bewustzijn bestaat.

In deze tijd moet de mens leren, niet alleen om die kracht in zich te gevoelen, dat is eigenlijk iets vanzelfsprekend, het is net zo iets als ademhalen, maar om die kracht uit zijn wezen op de juiste wijze te laten gaan. In termen van een leer -en dan grijp ik dan toch maar even terug op iets, wat heel dicht ligt bij een woordelijk citaat van de Meester - "erkennende, dat wij slechts, wanneer wij ontvangen en geven, waarlijk zijn, ontvangen wij de kracht en geven haar in die vorm, waarin zij voor anderen het meest aanvaardbaar is, want doordat wij onze krachten voortdurend weer tot uiting brengen, levend en bewust in onze eigen wereld, geven wij de scheppende kracht de mogelijkheid zich sterker te manifesteren. Dit nu is de werkelijke liefde, die tussen mens en God bestaat. Dit is de werkelijke relatie, die tussen de eeuwigheid en de mensheid voortdurend aanwezig is."

Het is natuurlijk heel aardig, als je er zo over denkt. Menselijk gezien, zal het hier en daar wat moeilijkheden brengen.

De mens denkt: "Die Goddelijke kracht doet wonderen, dus doe ik wonderen". Maar een wonder is niet iets wat je niet verklaren kunt, maar het op tijd tot stand komen van datgene, wat op dat ogenblik in de harmonische eenheid van het zijn noodzakelijk is om die harmonie duidelijker manifest te maken of om die harmonie een mogelijkheid te geven zich te herstellen. Dat is eigenlijk het hele verhaal. Probeer je nu eeuwigheden in de tijd uit te drukken, dan lukt dat natuurlijk ook. Wij weten niet wat onze daden betekenen. We kunnen alleen verder gaan op de weg, waarop wij ons bevinden, ons voeden met datgene, wat ons als voeding geboden wordt, de mogelijkheid gebruiken, die er zijn en daarbij voortdurend proberen het hoogste wat in ons is mee te laten spreken in al wat we zijn, want wij weten niet wat ons zijn buiten de tijd betekent. Net zo min als we beseffen wat de veranderingen en gevolgen kunnen zijn van de kleine dingen, die wij zijn en die wij doen, wanneer we ze duizend jaar later bekijken. Er zijn zoveel van die dingen. De mens vergeet ze in zijn geschiedenis vaak. Eén uitdaging betekende in feite het einde van het rijk van Karel de Grote. Eén enkel klein voorwerpje is de oorzaak van het zinken van één enkel schip. Dit betekende wel, dat alle krachtsverhoudingen veranderden in Venetië en dat daardoor de handelsrelaties met Azië en de invloed, die Azië in die tijd weer kon gaan krijgen op Europa, aanmerkelijk veranderd werden. Het zijn vaak kleine dingen. We weten niet wat we tot stand brengen. Dat weet alleen onze Schepper. We weten wel, dat indien we de kracht van die Schepper gebruiken - zo goed als we kunnen - dat we met die veranderingen mee, grote harmonie opbouwen.

"In het huis mijns Vaders, zegt Jezus, zijn vele woningen". In de Goddelijke werkelijkheid zijn ontelbaar veel mogelijkheden om te leven en te beleven. Er zijn er, die duister zijn. Er zijn er, die hooglichtend zijn. Er zijn er, die alleen vredig zijn. Elk van die woningen is alleen maar een toestand van harmonie. Dat wij daarin leven, is de Goddelijke liefde. Dat wij alleen die woningen kunnen betreden, waarmee we harmonisch zijn, is de Goddelijke rechtvaardigheid. Ik weet niet of ik daarmee voldoende tegemoet kom aan hetgeen u allemaal zoudt willen vernemen. Laat mij proberen u nog een paar dingen duidelijk te maken en dan komt u aan het woord.

Wanneer je iets wilt, werkelijk intens wilt, kun je het misschien waarmaken, maar alleen met je eigen kracht. Wanneer je iets beseft en in harmonie met het zijnde, reageert volgens je besef, dan maak je het werkelijke waar en niet alleen een tijdelijke toestand. Dan breng je iets van de eeuwigheid dichterbij. Dan doe je misschien wonderen of je doet ze niet. Dan maak je misschien innerlijk grootse belevingen mee of het leven gaat fluisterend verder. Je hebt iets tot stand gebracht door je eenheid met het werkelijke. Je kunt niet zeggen wat je doet. Er is uit leugens veel goeds voortgekomen en uit waarheid veel kwaad. Maar ook is er uit waarheid veel goeds voortgekomen en uit leugen veel kwaad.

Wie zal zeggen wat juist is? Er zijn mensen, die strijdend voor de vrijheid, de tirannie hebben opgeroepen. Er zijn tirannen, die krachtig heersend, de vrijheid van allen, die onder hen waren, bevorderd hebben. Wie zal zeggen wat beter is: de vrijheidsstrijder of de tiran. Je kunt het niet zeggen. Je weet niet wat je doet. Je weet alleen of je het juist doet volgens je eigen besef. U bent de maatstaf van al wat u doet. Al wat u verwerpt, ook al brengt u het goede voort, is voor u verwerpelijk, want het is disharmonie. Al wat goed is voor u - ook al zal de wereld het verwerpen omdat het schijnbaar kwaad veroorzaakt - is goed voor u, want in de eeuwigheid vallen de verschijnselen weg en de harmonieën blijven bestaan.

Wil je leven op die wereld van vandaag, begin dan te aanvaarden, dat je geen enkel recht hebt. Begin te aanvaarden, dat je geen enkele plicht hebt, die je door anderen is opgelegd. Aanvaard, dat je gebonden bent alleen aan dat diep innerlijk besef van de Goddelijke kracht en dat je daardoor gehouden bent om een ieder te helpen waar je kunt.

Besef, dat alles wat je als eigen beeld opbouwt, voor een groot gedeelte illusie is. Het beeld van de wereld is niet de werkelijkheid. Uit die illusie kunt u echter een harmonie vinden met die werkelijkheid.

"Het Koninkrijk Gods is in ulieden". "De kracht van de levende, leeft in al." Twee citaten van meesters uit een verschillende tijd.

De werkelijkheid leeft in jezelf. Niet de manier, waarop je je die voorstelt en waarop je die uitdrukt, is van belang, omdat de kracht zelf er is.

Dat je die kracht voortdurend in je laat funktioneren.

De hele kosmos funktioneert volgens wetten en regels, dat zeg je als mens. Maar die wetten en regels zijn geen wetten en regels, die geschreven staan. Ze zijn eenvoudig eigenschappen. In een harmonie moeten sterren op een bepaalde afstand van elkaar blijven. Komen ze te dichtbij, dan verdwijnt één van hun beiden en wordt nova. Daardoor ontstaat een nieuwe verstoring en gaan nieuwe krachten uit in het Al. Een nieuw evenwicht ontstaat. Dat een ster dooft of glanst als nooit tevoren, doet niet ter zake. Het is het evenwicht, de eenheid, de harmonie waarom het gaat. Het is ook in uw leven. U hebt uw eigen persoonlijk leven. Dat is een leven, waarin allerlei denkbeelden en gevoelens een rol spelen. Kosmisch gezien hebben deze weinig of geen betekenis. U beseft het misschien niet, maar ze zijn wel deel van uw wezen. Wees er niet bang voor. Zeg niet, dat dit kwaad is en dat u dat moet overwinnen. Zeg dat het zo onbelangrijk is, wanneer er iets anders te doen is. Misschien moet je het zo zeggen: "Ons gevoelsleven als mens en ook als geest soms, is een soort luxe. Een luxe, die we ons mogen permitteren in ons eigen wereldje van begoocheling. Wanneer er geen noodzaak is de werkelijke kracht, die in ons en door ons werkt, te manifesteren."

Kijk naar uw wereld. Het lijkt er niet erg op, dat die Christusgeest er is, nietwaar? Zie hoeveel mensen bewogen worden door het lot van anderen. Zie hoeveel mensen proberen om een medemens te helpen. Zie hoeveel mensen - misschien gebonden aan hun eigen illusies - toch niet kunnen toezien, dat zelfs hun vijanden onnodig lijden. Besef, dat dit bestaat. De Christusgeest in deze tijd, zeker. De weg van bewustwording, die in deze tijd wordt geopend. Het vinden van die ene poort in een kasteel met 42 poorten. Die ene poort, waardoor u zelf naar binnen kunt gaan. Het gaan van de treden van de trap van de poort der inwijding. Dat is er in deze dagen in toenemende mate. De mensen beseffen het zelf niet eens. Opeens gaan ze anders reageren. Ze houden zich niet meer zo bezig met hetgeen hen zelf aangaat. Hun egoïsme maakt plaats voor een - ongetwijfeld nog egocentrische - maar toch meer kosmisch gerichte benadering van het bestaan. Ze proberen te geven, ze willen niet zoveel meer nemen. Ze verwerpen "teveel" en willen volstaan met "genoeg". Dat gebeurt overal. Mensen zoeken naar nieuwe samenhangen en in het begin zijn ze bezig om in hun eigen kring een beetje meer betekenis te krijgen. Dan opeens ontdekken ze, dat dat eigenlijk niet genoeg is en blijven ze wel die ze zijn, maar ze gaan verder. Het is of langzaam maar zeker in veel mensen het vermogen om geestelijk te reageren op al wat er is, zich uitbreidt. Of er steeds groter uitstralingen van de mens uitgaan en kunnen fungeren als antwoord op al wat er rond hem is. Zeg niet, dat de Christus dood is. Ja, God, zoals hij verkondigd is gedurende vele tijden, die is dood. De illusie - God is dood. Daardoor is het wezen, de kracht Gods werkelijker geworden. Christus is niet dood, ook al is er sprake van ontkerstening. De Christus is de liefde, de aanvaarding, de reactie op het bestaan en het levende, dat is van belang.

Ik heb gezegd, dat ik het niet lang meer zal maken. Ik zal u de kans geven aan het woord te komen. Ik heb nog één opmerking. Er zijn zeer veel verschillende methoden, van zeer oosterse filosofieën via allerlei mystieke geheimen tot eenvoudige, nieuwe geloofsbelevingen. Die zijn allemaal deel van begoocheling van Maya. Juist daarom zijn ze een weg, die de mens kan gaan. Want de weg tot de waarheid, de weg tot God, is er een van harmonie, is er een van aanvaarding. Dat is de konklusie, die u moet trekken. Het is ook dat wat Wereldleraar en Wereldmeester gezegd hebben. Het is dat, wat in het verleden andere grote gezondenen op aarde de mens geleerd hebben in de termen van die tijd. Mens-zijn betekent: verder gaan, groter worden en gelijktijdig minder gebonden zijn. Je eigen persoonlijke gevoelentjes op het ogenblik, dat je voelt, dat de kosmische kracht werkzaam kan zijn door je, dat je die aan de wereld kunt geven.

+ Vrijwel onverstaanbare vraag.

- Ja, dat zou je elk van hen afzonderlijk moeten vragen, want zo min als je kunt zeggen, dat de kwaliteit van de mens bepaald wordt door zijn kled, kun je zeggen, dat het bewustzijn van de mens bepaald wordt door het geloof, dat hij uiterlijk aanhangt. Maar de God, waarvan ik zeg, dat hij dood is, dat is die man met een baard, op een troon gezeten, voortdurend oordelend over de mensen. Met zijn willekeur, zijn toorn en soms met zijn genegenheid, eigenlijk op tirannieke wijze het heelal zuiver persoonlijk regerend. Die is dood. Dat is ook duidelijk, want alles wat men God heeft toegeschreven, lijkt meer en meer deel te zijn van de natuurwetten, van de natuurkrachten, van de natuur. Maar die God, die kracht is, het onbegrijpelijke, waarop je innerlijk een beroep kunt doen en waaruit je kracht kunt putten, die wonderlijke harmonie, die je ondanks alles toch nog weer even kunt beleven, bestaat nog. Dat is de werkelijke God. De werkelijke God is de bron van alle dingen.

Niet een nijdig kereltje, dat voortdurend zit te sakkeren omdat de mensen, die hij aan de duivel heeft overgeleverd, zich door de duivel laten verleiden. Misschien, dat dit het meest simpele antwoord is wat ik u hier geven kan. Is dit voldoende?

+ Vraag over aspecten van de Christusgeest. Zijn er ook andere aspecten of komen die in andere tijdperken naar voren.

- U moet goed begrijpen, dat alle aspecten of attributen als u dat liever wilt, van het Goddelijke gelijktijdig bestaan. Dat is dus het gelijktijdig bestaan van licht en duister, recht en onrecht, leugen en waarheid, wat u maar wilt. God brengt ze allen voort, zonder hem zijn ze niet mogelijk. Er zijn tijden waarin bepaalde aspecten de mogelijkheid geven om meer harmonisch te worden met die God dan anderen. Dat wil zeggen, dat in deze tijd de Christusgeest de weg is in feite. Er zullen mensen zijn - en wezens elders - die andere wegen gaan. Voor de mensheid, zoals ze nu bestaat, geldt (zo goed als twee duizend jaar geleden) nog steeds, dat de Goddelijke liefde de weg is en de waarheid. Alleen daarmee kun je de versmelting met de kosmos beleven. De mens heeft een weten, een kennis bereikt, die alleen nog maar geïntegreerd kan worden in het totaal. Wanneer er een aanvaarding is en liefde voor het totaal, dus geen afwijzing.

Je kunt je natuurlijk specialiseren. Dan bestaat er ook inderdaad een aspect van God, dat toornig is. De toorn kan alleen verklaard worden uit de disharmonie van diegene, die de toorn ondergaat. De Christusgeest maakt het duidelijk. Dan is die toorn niet iets wat van God uitgaat. Het is wat uit de verwerping van harmonie in de mens, in de geest, uitgaat. Als je dat gaat begrijpen, dan zul je inzien, dat juist bij een steeds verder gaan die Christusgeest erg belangrijk is. Dat die liefde van God een aspect is dat in deze periode - ook de volgende nog - de mens moet helpen. Zeker, je kunt spreken over de heerschappij van de dood, maar wat is de dood anders dan een andere vorm van leven?

Wie zich richt op de dood als ondergang, die dwingt zichzelf tot ondergaan, tot disharmonie, tot angst voor afwijzing en verwerping. Wie echter het levensaspect er van aanvaardt, die zal zelfs in de dood leven en de vreugde van het leven kunnen ontdekken en daardoor de harmonie bereiken waarmee op den duur die dood als zodanig onbelangrijk wordt.

Het is een deel van een bewustwordingsproces, waarbij de geest zich steeds verder vrij gaat maken van de stof, maar dat duurt nog even.

+ Vraag over evenwicht in de natuur en milieuvervuiling.

- Je kunt het met de wetten verklaren. Je kunt het uit de ecologie lezen. Het is zo, dat er altijd een evenwicht bestaat tussen een milieu en omgeving en het leven, dat er in voorkomt. Wanneer de mens de zeeën vergiftigt, dan zullen er levensvormen zijn, die daarin wel kunnen bestaan. Het zullen dan misschien niet die levensvormen zijn, die de mens graag in die zee wil vinden. Een mens, die dat beseft kan een stuk van die zee afzetten als het ware, er vissen in kweken en er voor zorgen, dat daar verontreinigingen niet voorkomen, althans niet in die mate, dat het voor die vissen schadelijk is. Dan kan dat water veel meer vis opbrengen dan tot nu toe. Dan is die vis middel, omdat die vissen zichzelf in evenwicht houden. Er zijn soorten, die verdwijnen, andere soorten komen op. Pas wanneer je dat begrijpt in het geheel van de kosmos, dan zie je, dat elke levenscyclus datzelfde beeld vertoont. Ook met luchtverontreiniging.

Het is heel goed mogelijk, dat - laten we zeggen over duizend jaar - de mensen leven in een atmosfeer, die voor hen volledig goed en aanvaardbaar is. U zoudt daarin stikken. Het organisme heeft zich aangepast. U leeft nu in een gemiddelde atmosfeer, die voor uw voorvaders in + 1500 absoluut niet aanvaardbaar zou zijn. Ze zouden het benauwd krijgen, er aan succumberen. Dat realiseer je je wel niet, maar het is wel zo. Die aanpassing is dus vanzelfsprekend. Misschien zou je het zo kunnen uitdrukken: Er is altijd een evenwicht tussen de levensvorm, die optreedt en de omstandigheden, waarin ze optreedt.

Elke soort zal zichzelf vermenigvuldigen in een periode, dat het milieu vele mogelijkheden geeft.

Worden de mogelijkheden minder, dan komen andere krachten en rassen opzetten. Dan ontstaan andere werkingen in de natuur. Dan wordt zo'n ras weer teruggebracht tot een omvang, waarin het nog net kan blijven bestaan. We kunnen als dergelijke factoren net zo goed zien het hongersterven van bepaalde diersoorten in Afrika of de zelfmoordtocht van de lemmingen. Het verschil tussen deze beiden is alleen in de verschijningsvorm, niet in de essentie. Het is een kracht waardoor het evenwicht hersteld wordt.

+ Vraag over hongertocht dieren.

- De hongertocht van de dieren wil dus zeggen, dat ze op een gegeven ogenblik achter de regen aan moeten. Ze hebben water nodig en voedsel. Nu kan het zijn, dat er bepaalde streken zijn waar te weinig regen is gevallen, dat zijn dan de grenzen, die ze door moeten trekken. Alleen de sterksten halen dat. Het betekent gelijktijdig, dat er dus in dat gebied waar ze komen, overvloed is. Daardoor kunnen ze sterkeren zich dus weer voortplanten. Datgene, wat teruggaat is sterker, kan dus gemakkelijker die grenzen overschrijden en kan ook gemakkelijker in leven blijven onder condities, die voor de zwakkeren als onaanvaardbaar zouden zijn. Een soort zelfstandige selectie dus. Hetzelfde zie je ook als er veel gazellen zijn, veel zebra's, etc. dan zijn er ook veel leeuwen. Op het ogenblik, dat de graseters minder worden, zie je ook dat de vleeseters uitsterven. Dan blijven alleen de sterkste exemplaren over en die kunnen in leven blijven. Deze voortdurend wisselende balans betekent, dat er nooit een ogenblik zal zijn, dat één soort zodanig sterk is, dat hij het hele milieu kan vernietigen. De enige uitzondering daarop schijnt de mens te zijn. Men realiseert zich daarbij niet voldoende, dat de mens door zijn eigen leefwijze wordt aangetast. Hij gaat dus een soort lemmingdrang ervaren, waar zijn psychische situatie hem dwingt tot decimering van zijn eigen geslacht.

+ Op het ogenblik is het de weg van de liefde, dat impliceert, dat

- Er is een tijd geweest, dat de macht de weg was. Er is ook een tijd geweest, dat je kunt zeggen de weg bepaald werd door rechtvaardigheid. Zo'n periode komt weer. Dat wisselt steeds af.

+ Rechtvaardigheid kan toch alleen maar bestaan als er liefde achter zit.

- Dat is een verkeerde opvatting. Macht is een bestaande werking in zichzelf. Rechtvaardigheid betekent, dat de wetten toegepast kunnen worden zonder genade. Rechtvaardigheid is dus niet: met begrip rechtspreken, maar het is het handhaven van de wet. Als dat een kosmische wet is, dan hoeft er geen liefde of haat een rol te spelen, alleen besef van die wet.

Het is een aspect van het Goddelijke. Maar het is een aspect, waarmee je pas kunt gaan leven op het ogenblik, dat je eigen begrenzingen voor jou niet meer zo belangrijk zijn. De Goddelijke rechtvaardigheid wordt voor ons de belangrijkste weg op het moment, dat wij in staat zijn onszelf te aanvaarden zonder daarbij onszelf te isoleren van de kosmos waarin we leven. Dan gaan we begrijpen, dat de Goddelijke rechtvaardigheid het erkennen is van de wet van de evenwichtigheid, waarin het geheel van het bestaan in de tijd wordt gemanifesteerd. En dan kunnen we juist door het begrip daarvan de tijdloosheid dichterbij brengen. Maar dat duurt nog zo lang voor de mens zover is.

+ Vraag over materiële en geestelijke kracht, o.m. in verband met de astrologie.

- Wanneer je uitgaat van de astrologie zijn ze scherp te trekken. Wanneer je uitgaat van de zogenaamd magische astrologie, die weer op een andere wijze funktioneert - ik denk hierbij aan de Chinese astrologie - dan krijgen we alweer met iets anders te maken, omdat de betekenis van de planeten wisselend is. Met andere woorden: daar worden invloeden geïnterpreteerd aan de hand van bestaande harmonieën. Daar zit je dichterbij het samengaan van de materiële en de geestelijk-kosmische invloeden. Het is dus mogelijk. Ze vervloeien wel, maar die vervloeiing kun je dus niet uitdrukken binnen het kader van de strikt wetenschappelijke behoefte van de astrologie. Daar kun je eventueel wel levenskrachtstromen mee bepalen, dan heb je het wel.

Ik geloof, dat ik hiermede de meeste opmerkingen van u wel beantwoord heb. Dan ga ik afsluiten.

Christus in deze tijd. Besef van de aanwezigheid en de eeuwige harmonie. Ook wanneer we zelf niet harmonisch zijn. Christus in deze tijd is de voortdurende aanwezigheid van die kracht die voor ons kompenserend werkt op het ogenblik, dat we ze aanvaarden.

Christus in deze tijd. Het wegvallen van de grenzen ook wanneer we die grenzen zelf nog niet eens kennen. Het is een verbondenheid en een eenheid, die buiten alle materie om gaat en die door ons beleefd wordt als een kracht, die we ook materiëel kunnen uiten. Het is het samenvloeien van levenskracht. Het is ook het samenvloeien van een begrip. Het is een verlossing, waarin je niet verandert, maar door je besef juist bent.

Christus in deze tijd. Het is de essentie van leven. Niet een troost, die een leugen is, maar een kracht, die het mogelijk maakt te dragen.

Christus in deze tijd is niet een verwerping van deze wereld, maar het terugbrengen van het menselijke tot het werkelijke levende.

Christusgeest in deze tijd. De levende kracht die altijd met je is. Liefde, zeker, maar niet persoonlijk. Eerder een kosmische aanvaarding. Een eeuwig lichtend antwoord. De onvolkomenheden, die zij die leven in waan, menen te erkennen. Het is de moed om te leven zonder de dood te vrezen. Het is de moed om te sterven, zonder het leven vaarwel te zeggen.

Christusgeest, dat is het licht, dat in deze dagen zoals altijd in de wereld aanwezig is en de mens tracht te verlossen van zijn angst, van zijn benepenheid, hem zo brengende tot een grotere harmonie met de voor de mens kenbare uiting. De kracht, die Gods'uiting is, die wij kunnen kennen. Dat is het belangrijke van deze dagen. Dat is de kracht, de waarheid en het leven.

Ik dank u voor uw aandacht.

HET SCHONE WOORD

Ideologie, begrip, geduld.

Wanneer je geduld hebt met hen, die een ideologie nastreven, vindt je misschien begrip voor hetgeen hen beweegt.

Ik heb een droom gedroomd, een wereldbeeld gebouwd
een stad van louter zilver, een stad van louter goud
en dreven vól van bloemen.
Oneindigheid in tijd, helaas het blijft een droom,
het is geen werkelijkheid.

Och kon ik maar begrijpen wat werkelijkheid ooit is.
Kon ik gemis, wat ik met dromen compenseer
eindelijk met feiten compenseren.
Ja, kon ik eindelijk leren, ook al kost het mij geduld,
ook zonder streven, zonder schuld
tegenover anderen zelf te leven
en uit mijzelf te plukken licht,
de vreugde van beseffen,
mijzelve in mijzelf verheffen
en toch te weten: ik ben dat wat ik ben
ik mag niet vergeten wat ook mijn wereld is.

Ach, laat mij niet zo dromen van schoonheid buiten tijd
terwijl ik nog gebonden ben aan tijd en werkelijkheid,
en wie materie kent, kan zich nog niet onttrekken aan al
wat de materie schept en in u weet te wekken.
Leef met geduld,
aanvaard geen schuld, die ge niet niet dragen kunt.

Heb het geduld om voort te gaan,
uiteindelijk is u dan vergunt
af te werpen ook het hulsel, dat nog de droom onmogelijk maakt.
Eens wordt in u de zilveren keten in u het gouden koord geslaakt,
dan leeft ge voor een tijd in dromen
en met begrip voor werkelijkheid
bouwt ge dan in uw wereldje van dromen
toch een beeld van eeuwigheid.

Als je dit goed begrijpt, dan zit er voor verschillende vraagstellers heel wat in.

Ik moet de cursus nog sluiten. Naast de andere sprekers ben ik natuurlijk erg dankbaar voor uw gehoor.
Ik wens u allemaal vooral toe: het vermogen om het licht te plukken, wat rond u is; het geluk te kunnen leven, wat u op dit moment zo graag wilt doen.
Ik hoop, dat u allemaal innerlijk de kracht zult vinden om iets van een lichte werkelijkheid te gebruiken op elk ogenblik, dat u denkt, dat het materiëel toch niet zo gaat. Ik wens u kortom een lichtend leven, dat u licht valt.
Goedenavond.